

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **Z. O. E., nar. ..., státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t. č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, advokátkou se sídlem AK v Praze 1, Politických vězňů 911/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2014, čj. OAM-36/LE-BE03-P07-2014, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodl dne 17. 6. 2014 o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice tak, že žádost zamítl, a to s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. V žalobě blanketního charakteru žalobce namítal porušení ust. §§ 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu, s tím, že splňuje podmínky ust. § 12 písm. b), § 14 a § 14a) zákona o azylu. Soudem ustanovená zástupkyně žalobce pak provedla řádné doplnění žaloby, v níž uvádí, že žalobce jako důvod odchodu z vlasti uvedl, že jeho otec byl kněz, všichni byli křesťanská rodina. V zemi původu jsou však časté bombové útoky na křesťany ze strany muslimských radikálů. V r. 2010 během bombového útoku na kostel zemřeli jeho rodiče, on sám byl v r. 2000 napaden. V případě návratu je jeho život ohrožen, v ČR má přítelkyni a očekávají narození potomka. Žalovaný k incidentu v r. 2010 ve svém rozhodnutí uvedl, že násilí nabylo zaměření přímo na osobu žalobce, měl být pouze lehce

zraněn, v jeho výpovědích jsou v tomto smyslu nesrovnalosti, kdy vypověděl, že utrpěl poranění zad a byl v Nigérii v nemocnici, poté vypověděl, že mu byla useknuta část levého palce na ruce. Policie přijela incident vyšetřit, byl sepsán protokol a bylo umožněno podat trestní oznámení. Nespokojenost žadatele s rychlostí vyšetřování nemůže žalovaný považovat za důkaz nezájmu či neochoty. Žalovaný také poukázal na možnost vnitřního přesídlení, dlouhodobý pobyt žalobce mimo vlast s tím, že u žalobce se jedná o snahu legalizace pobytu. Ten však namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav své věci, on svůj incident popsal, útočníci přišli v noci do dílny, kde bylo dalších 5 spolupracovníků, byli nuceni k odříkání koránu, jeden spolupracovník byl pořezán v obličeji, jednomu usekli část nohy pod kolenem, všechny zranili. Žalobce byl poraněn na zádech a byla mu useknuta část článku levého palce na ruce. V zemi původu byl svědkem několika bombových útoků na křesťany, již v době docházky do školy ho muslimové bili, napadali a útoky byly stále brutálnější. Necítil se bezpečně, poslední incident byl poslední kapkou. O důvodnosti jeho obav svědčí to, že po jeho odjezdu zemřeli v kostele jeho rodiče. Většina policistů jsou muslimové, o útocích na křesťany ví, nepostupují však tak, aby jim poskytli pomoc a případ byl vyřešen. K otázce možného přesídlení poté, co žalobce pobýval 14 let v zahraničí, argumentuje rozhodnutím NSS sp. zn. 4 Azs 99/2007, o nutnosti zvážit v jednotlivých případech reálnost, smysluplnost, osobní poměry žadatele v souvislosti s přesídlením, také účinnost vnitřní ochrany a postavení žadatele, což však správní orgán neučinil. Poukazuje i na skutečnost, že žadatel byl mj. i veden snahou legálně žít v ČR s přítelkyní, ale uváděl i důvody další. V poslední době došlo k zhoršení bezpečnostní situace v Nigérii, nejedná se již pouze o severní část země, rozhodnutí nereflektuje aktuální situaci v zemi. Žalobce by chtěl žít na zdejším území s rodinou, poukazuje na ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Správní orgán v písemném vyjádření ze dne 10. 10. 2014 uvedl, že žalobu považuje za neopodstatněnou. Odkazuje na pohovor, provedený dne 27. 2. 2014, v němž žalobce uvedl, že impulsem pro jeho odjezd z vlasti začátkem r. 2000 byl noční výbuch bomby v dílně, kde pracoval, následně ale v tomtéž protokolu sdělil, že v důsledku útoku muslimů v dílně byl zraněn na zádech a byl i v nemocnici, nikde to nehlásil, protože většina policistů jsou muslimové. S jeho tvrzeními však nekorespondují ani následná sdělení k nočnímu útoku na dílnu, kde pracoval. V dalším pohovoru dne 7. 3. 2014 uvedl, že po napadení muslimy byl policií převezen k sepsání protokolu, podal i trestní oznámení, při upřesňujícím dotazu pak výbuch popřel. Žalovaný upozorňuje na dostatečnou příležitost kontroly zápisu za přítomnosti tlumočnice anglického jazyka. O míře respektu žalobce k povinnosti poskytování pravdivých a úplných informací pak hovoří i předchozí pobyt na území evropských států za využití nelegálně opatřeného dokladu a prokazování se jím, stejně jako jeho úsilí přesvědčit orgán policie o své jiné totožnosti. Jak sám žalobce v pohovoru sdělil, o nelegálnosti svého pobytu věděl a plán pro jeho legalizaci neměl. Bez ohledu na tyto nesrovnalosti však žalovaný reagoval na žalobcem vyjádřenou nespokojenost s výsledkem práce nigerijských policistů v odůvodnění rozhodnutí, kde s odkazem na konkrétní okolnosti a souvislosti neshledal, že by nigerijské bezpečnostní složky žalobci odmítly pomoc a podporu při řešení jeho problémů. Žalobce sám výskyt problémů se státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou negoval. Sám žalobce pak připustil, že se násilí ze strany radikálních muslimů vyskytovalo nejen v jejich městě, ale v celé severní Nigérii a problémům tak byli vystaveni nejen křesťané, ale i všichni nemuslimové. Jakkoliv však v zemi původu

útoky na křesťany existují, četnost jejich výskytu v rámci celého území Nigérie se značně liší a lze tak hledat v případě potřeby útočiště i v oblastech, z tohoto pohledu bezpečnějších. Žalobce nepodal žádné vysvětlení, proč této možnosti nevyužil, ač na tuto skutečnost byl výslovně dotazován. Namísto přesídlení preferoval odcestování do zahraničí a následný dlouhodobý pobyt mimo africký kontinent. Žalovaný v rozhodnutí zohlednil situaci v zemi původu žalobce, nepominul násilnosti páchané hnutím Boko Haram, zejména na severu a v centrální části země. Žalobce označil za místo svého pobytu v Nigérii obec Bukulu, jejímž správním centrem bylo město Jos, žalovaný nijak nezlehčoval vážnost dopadů násilného jednání přívrženců hnutí, usilujících o zavedení striktní formy práva šarija, zároveň ale uvedl, že vedle násilí vůči křesťanům jsou útoky zaměřeny i na policisty, muslimy, spolupracující s vládou či vystupující proti Boko Haram. Tato složitá bezpečnostní situace však neznamená vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu zákona o azylu, s ohledem na tvrdé zásahy nigerijských státních orgánů, díky nimž je zasažena pouze část území státu. Žalobce tak má možnost nalézt bezpečí v jiné části Nigérie, převážně na jihu země. K sdělení žalobce o tom, že zde má přítelkyni, s níž čeká potomka, ovšem žalovaný doplňuje, že je otcem nezletilé dcery, žijící se svou matkou v Rakousku a nezletilého syna, žijícího se svou matkou ve Švédsku. Další uspořádání soukromého života žalobce závisí na splnění příslušných pobytových předpisů, což žalobce nerespektoval a z jeho výpovědi jednoznačně vyplývá, že k pobytu a cestování mimo zem původu využíval dokladů, které si obstarával opakovaně nelegální cestou. K rozhodnutí zůstat v ČR a žít zde dále legálně dospěl žalobce v situaci hrozícího správního vyhoštění, když byl zadržen Policií ČR. Žalovaný dále poukazuje na listiny, které obdržel po vydání rozhodnutí, zejména na Informaci k osobě žalobce čj. KRPU-143269-8/ČJ-2014-040022-RD z 21. 6. 2014, čj. KRPA-246404-6/TČ-2014-001113 ze dne 23. 6. 2014 a čj. KRPA-56549-76/ČJ-2014-000022 z 1. 9. 2014 a které dokládají poměry žalobce. Žalovaný dále odkazuje na jednotnou judikaturu NSS, dle níž se čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod primárně vztahuje na vztah, zakládající rodinný život, což je v první řadě zákonné a skutečné manželství, nikoliv krátkodobý vztah, závazek respektovat rodinný a soukromý život nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v ČR soukromý vztah. Správní orgán navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtoval.

V písemné replice ze dne 5. 12. 2014 zástupkyně žalobce uvedla, že v žalobcově výpovědi nejsou natolik závažné nesrovnalosti, aby znamenaly možné zpochybnění jeho věrohodnosti. Naopak, žalovaný se nevypořádal s tím, že policie o útocích na křesťany ví, ale z důvodu odlišného náboženského přesvědčení nepostupuje tak, aby obětím pomohla. Lokalizace problémů a teroristických aktivit v Nigérii již není pouze na severu a středu země, situace se zhoršuje, vojsko není schopno zabránit milicím Boko Haram v jejich řádění. Rovněž pak správní orgán nic nezjišťoval o pevnosti a hloubce vztahu žalobce s přítelkyní, nemůže tak vztah posuzovat.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí

neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze

udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, s datem 20. 2. 2014, v níž žalobce uvedl, že je státním občanem Nigérie, národnosti Igbo, svobodný, rodiče nežijí. Má dceru, nar. ..., v Rakousku a syna, nar. ... ve Švédsku, v Itálii žije jeho bratr. V ČR má přítelkyni E. H., žijící v P. 8, přesnou adresu si nepamatuje. Ke svému pobytu v posledních deseti letech žalobce uvedl, že pobýval v Rakousku, Itálii, Švédsku, jezdil mezi státy. V Nigérii byl v r. 2006 či 2007 asi měsíc, pak v r. 2010 na pohřbu rodičů. Od prosince 2013 pobývá v ČR. Je bez vyznání, ateista, nikdy nebyl politicky organizován, má SŠ vzdělání, doklady má v Nigérii. Dále uvedl, že v Nigérii nepracoval, v Rakousku doplňoval zboží v supermarketu. Jako důvod opuštění vlasti označil, že jeho otec byl kněz, byli křesťanská rodina, muslimové dávali do kostelů bomby. V r. 2010 bouchla bomba i v kostele, kde sloužil otec, oba s matkou zemřeli. Přijel na pohřeb, situace byla velmi špatná, ačkoliv bylo více křesťanů, muslimové ovládli město, chtěli, aby každý uměl v arabském jazyce odříkat citaci z islámu, kdo to nedokázal, byl zabit. Ten samý důvod zabíjení byl i v r. 2000, kdy žalobce poprvé odjel z Nigérie. Do ČR přiletěl z Itálie v prosinci 2013, pobýval tam, v Rakousku a Švédsku. O ČR nikdy nesnil. Jeho život je ohrožen, zde má přítelkyni, která je s ním těhotná. S žalobcem byl proveden **dne 27. 2. 2014** pohovor, v němž uvedl, že dříve použil falešnou totožnost z falešného osobního dokladu, který měl, a to na jméno F. A., státní příslušnost Ghana. Zaplatil za něj v Itálii. S dokladem se pohyboval v různých evropských zemích bez problémů. Při kontrole v ČR mu byly sejmuty otisky prstů, při podrobné expertíze dokladu bylo zjištěno, že je falešný. Má svůj pas na svoji totožnost O. Z. E., státní příslušník Nigérie. Přítelkyně pošle jeho kopii, neprokazoval se s ním, protože neměl vízum. Přítelkyně jeho pas přiveze. Jeho otec je Igbo, matka Housa, žil s rodiči v obci Bukulu, správní centrum město Jos. Pracoval asi rok v nábytkářské dílně, aby si vydělal peníze na cestu. V té době začala válka mezi muslimy a křesťany, muslimové dávali bomby všude, kde byli nemuslimové. Většina policistů jsou muslimové, nijak nezasahovali, chtěli, aby se prosazovalo právo Šarija. Rodiče neodešli, ale on situaci chtěl řešit odjezdem. Impulzem pro něho byl noční výbuch bomby v dílně, kde pracoval. Odjel počátkem r. 2000. Šel pěšky do Ghany, protože neměl doklady, pak ještě přes další africké země, dostal se do Čadu, kde si koupil falešný doklad a odletěl do Říma, nikde neměl problémy. V Itálii žil asi do r. 2002, tam se seznámil s matkou své dcery, následoval ji do Rakouska. V Itálii si koupil britský pas, čadský nechal v Římě lidem, kteří ho původně prodali. Asi po roce pobytu v Rakousku začaly mezi ním a matkou dcery problémy, vrátil se do Itálie, ale asi po roce zase přicestoval do Rakouska. Dceru navštěvoval, ale nežili ve společné domácnosti, často odjížděl do Itálie za mladším bratrem. V r. 2005 potkal v Itálii matku svého syna, jde o Švédku, která tam byla na dovolené. Létal za ní vždy na dva tři měsíce, žil střídavě v Itálii a Švédsku. Když skončila platnost britského pasu, koupil si italský uprchlický, na své potřeby si vydělával v Itálii, jezdil v supermarketu na vysokozdvížném vozíku, občas cestoval i do jiných států, Nizozemska, Belgie, Španělska. Se současnou přítelkyní se seznámil přes internet na konci r. 2013, pozval ji do Itálie, v listopadu za ním přijela, po dvou týdnech ho pozvala do ČR. Svůj nigerijský pas zařídil na velvyslanectví v Římě v r. 2013, měl s tím problémy, protože konzul je muslim a již podle jména poznal, že žalobce je křesťan. Nebylo tam vízum, tak se s ním neprokazoval, ale požádal o něj proto, že chtěl žít na své pravé jméno. O azyl nikdy nikde nežádal. V dílně, kde pracoval, na něho zaútočili nožem, byl

zraněn na zádech, byl i v nemocnici, nikde to ale nehlásil, protože policisté jsou většinou muslimové. Na pohřeb letěl na Travel dokument, byl pouze na cestu tam, na dva měsíce, ale asi po měsíci se vrátil zpět do Itálie. Opět podnikl cestu do Čadu, odkud odletěl. Situace v Nigérii se nezměnila, je jen horší. Po příletu do ČR se ubytoval v hostelu, přišla přítelkyně, šli k její rodině, ale adresu nezná. Jde o B. H., pracuje v květinářství, žalobce s ní tu chce žít v klidu, na tom se dohodli po jeho zadržení. Do svého města se vrátit nechce, bojí se o život. V pohovoru, který byl proveden **dne 7. 3. 2014**, žalobce uvedl, že je ateista, ale jeho rodina byla křesťanská. Problémy v Nigérii začaly počátkem r. 2000, jednou mu byla useknuta část článku levého palce na ruce. Popsal noční útok v dílně, kde pracovalo 6 nemuslimů, jednoho pořezali v obličeji, jednomu usekli část nohy, policie je odvezla na policii, sepsali protokol, podal oznámení, ale tam to nefunguje jako v Evropě. K výbuchům v kostele došlo v létě 2010, policie toto šetřila, ale výbuchy jsou odpáleny z dálky, tak se nic nevyšetří. Rodiče se nikam stěhovat nechtěli, byli staří a věřili, že se vše obrátí. V dílně nebyl výbuch, ale přišli tam muslimové. Jeho rodiče zemřeli v létě, byli pohřbeni, ale smuteční obřad byl až v říjnu nebo listopadu. V Nigérii jsou pohřby velké, věnuje se jim velká pozornost celého etnika, policie po tu dobu poskytuje ochranu. Z Nigérie nešel do Čadu pěšky, jenom překročil hranici, jinak jel autem, přes poušť by to ani jinak nešlo. Z Nigérie jel do Ghany, odtud do Toga, pak do Beninu, pak po pobřeží do Čadu. Měl u sebe asi 7 dokladů, neví, na jaká jména, popsal, jak je získával. Byl dotazován, kdy jeho přítelkyně přiveze jeho cestovní doklad, uvedl, že zapomněla a že jí to připomene. **Dne 20. 5. 2014** byl žalobce seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil jako materiály, které bude hodnotit s jeho situací, uvedl, že média hodnotí situaci podobně, ale nejdou do takových podrobností. Hovoří se jenom o mrtvých, ale ne o tom, kdo je zabil. Boko Haram je krytá vládou, oficiální informace se nezakládají na skutečnosti.

Součástí správního spisu jsou v tomto zápise uvedené podklady o zemi původu a tamní situaci, jsou i citovány na str. 6, 8 a 10 napadeného rozhodnutí.

Jak je z výše uvedených skutečností patrné, žalobce popsal incident v dílně z r. 2000 zcela odlišně, nejdříve jasně uvedl, že šlo o noční výbuch bomby, podruhé ho popsal jako osobní útok, při kterém byli on a jeho spolupracovníci fyzicky poškozeni, policie je odvezla a sepsala s nimi protokol. Tyto skutečnosti jsou však zásadně odlišné a způsobují zásadně nevěrohodnost jeho tvrzení, neboť mezi bombový útok a osobní fyzické napadení osobami nelze klást rovnítko či vysvětlovat jakýmkoliv nedopatřením. Soud proto žalobci jím tvrzený příběh neuvěřil. Z příběhu žalobce je naopak zcela patrné, že ze země původu odešel jako ekonomický migrant do Evropy, kde žil mnoho let na falešné dokumenty způsobem života, který s namítanou touhou žít s českou přítelkyní, u níž nejprve uvedl, že se jmenuje E., posléze B. a že nezná její přesnou adresu, a založit rodinu, naprosto nekoresponduje. Soud nemohl přistoupit na žalobcem tvrzené obavy o život, je naprosto zřetelné a českým právem již opakovaně judikované, že pokud by jeho obavy o život v Nigérii byly azylově opodstatněné, požádal by o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve a bezprostředně poté, co by dorazil do některé z jím uváděných evropských zemí, kde léta pobýval. V českém právním prostředí je v těchto situacích vyžadována pro naplnění podmínek ust. § 12 písm. b) zákona o azylu určitá bezprostřednost, která azylově relevantním obavám dodává věrohodnost, a v této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, a to např. rozhodnutí ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005, či

podobně čj. 4 Azs 7/2003 ze dne 27. 8. 2003 a další. Protože žádný politický kontext své věci žalobce netvrdil, je soud přesvědčen, s ohledem na výše řečené, že podmínky ust. § 12 zákona o azylu v daném případě naplněny nejsou, v dalším odkazuje na podrobné zdůvodnění žalovaného, s nímž souhlasí. Žalobce nesplňuje podmínky ust. § 13, ani § 14, k daným závěrům pak měl žalovaný naprosto dostačující materiály. Zbývá tak reagovat na žalobcem tvrzenou situaci o nemožnosti návratu do Nigérie, a to z důvodu tamní horšící se bezpečnostní situace, kdy teroristické skupiny Boko Haram útočí na velkém rozsahu území a žalobce se z uvedeného důvodu obává o svůj život. Soudu je nedobrá bezpečnostní situace na území země původu žalobce známa, i její zhoršování a rozšiřování na další území středu, nicméně i nadále existují větší části na jihu, kde žalobce může přesídlit, neboť tamní situace nedosahuje hodnocení vnitřního nebo mezinárodního ozbrojeného konfliktu v azylově relevantním smyslu. Konečně, jedná se o území, na němž je usídlena většinově komunita křesťanského vyznání, k níž se žalobce na základě rodinných tradic počítá. Ani tato námitka žalobce proto, dle přesvědčení soudu, nemůže znamenat nutnost udělení doplňkové ochrany žalobci, s odkazem na ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V dalších bodech pak soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného a jeho argumentaci na str. 11 – 12 rozhodnutí, i shora, s níž se ztotožňuje. Soud je přesvědčen, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je zcela účelová, došlo k ní poté, co žalobce byl kontrolován Policií ČR a kdy mu hrozilo vyhoštění ze země. Tato situace je rovněž dostatečně vyjudikována, např. již výše uvedeným rozhodnutím NSS ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005. Z uvedených důvodů soud považoval žalobu žalobce za nedůvodnou, tuto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal, odměnu právního zastoupení žalobce soud řešil samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 9. července 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně